

Viering 'Opnieuw geboren worden'

Kristin Vanschoubroek en Heidi Pierloot

21 september 2008

Vandaag is het feest hier bij ons. We vieren een verhaal van opstanding, een verrijzenisverhaal. Heidi, die nu in ons midden is, is lang ziek geweest en het zag er naar uit dat ze niet zou genezen, tot plots een kracht, een levenskracht, een liefdeskracht bezit van haar nam en haar tot nieuw leven wekte.

Bij de geboorte verlaat een kind de baarmoeder, laat het vertrouwde nestje achter en gaat doorheen een donkere tunnel naar het licht. Een geboorte gaat gepaard met weeën, met pijn voor de moeder en waarschijnlijk ook voor de baby.

Eens geboren moet de baby leren ademen, hij moet zijn longen leren gebruiken om in dit lichaam en op deze aarde te kunnen leven. Door te ademen zegt het kind 'ja' op zijn geboorte. Het is altijd een spannend moment en de ouders zijn opgelucht als het kindje door zijn geschrei laat horen dat het leeft, dat het wil en kan leven.

Deze fysieke geboorte, waar wij allen doorheen zijn gekomen, is de voorbode van wat het leven voor ons in petto heeft. Iedere mens die wil groeien zal tijdens het leven opnieuw geboren moeten worden. Het is een transformatieproces waar je doorheen moet om een vrij mens te worden. Soms gebeurt zo'n proces geleidelijk, soms door een plotse, krachtige ervaring. Het kan gepaard gaan met een donkere tunnel waar je doorheen moet. Het kan gepaard gaan met veel pijn en barensweeën. De weg naar het licht gaat vaak via duisternis en pijn.

Een farizeeër, een van de Joodse leiders met de naam Nicodemus, kwam in de nacht naar Jezus toe. "Rabbi," zei hij, "wij weten dat u een leraar bent die van God gekomen is, want alleen met Gods hulp kan iemand de wondertekeningen doen die u verricht." Jezus zei: "Waarachtig, ik verzeker u: alleen wie opnieuw wordt geboren, kan het koninkrijk van God zien."

"Hoe kan iemand opnieuw geboren worden als hij al oud is?" vroeg Nicodemus. "Hij kan toch niet voor de tweede keer de moederschoot ingaan en opnieuw geboren worden?"

Jezus antwoordde: "Waarachtig, ik verzeker u: niemand kan het koninkrijk van God binnengaan, tenzij hij geboren wordt uit water en geest. Wat geboren is uit een mens is menselijk, en wat geboren is uit de Geest is geestelijk. Wees niet verbaasd dat ik zei dat jullie allemaal opnieuw geboren moeten worden. De wind waait waarheen hij wil; je hoort zijn geluid, maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat. Zo is het ook met iedereen die uit de Geest geboren is."

"Maar, hoe kan dat?" vroeg Nicodemus. "Begrijpt u dit niet," zei Jezus, "terwijl u een leraar van Israël bent? Waarachtig, ik verzeker u: wij spreken over wat we weten en we getuigen van wat we gezien hebben, maar jullie accepteren onze getuigenis niet."

(Johannes 3, 1-10)

Wie niet begrijpt dat een mens opnieuw geboren moet worden kan geen wijze zijn. Dat is wat Jezus bedoelt op het einde van het gesprek met Nicodemus als hij vraagt: "Begrijpt u dit niet, terwijl u een leraar bent?" Het gaat om iets essentieels.

Toch is het niet gemakkelijk om te begrijpen wat zo'n wedergeboorte precies is. Na het lezen van dit bijbelfragment weten we niet of Nicodemus het begrepen heeft. Hij was er in ieder geval wel nieuwsgierig naar. Het was echter een nieuwsgierigheid die hij slechts in de nacht durfde te uiten. Er staat in de tekst: "Hij kwam in de nacht naar Jezus toe." Misschien was het voor Nicodemus moeilijk om met zijn geraakt-zijn door Jezus naar buiten te komen. Hij had de wondere tekeningen van Jezus gezien en zijn kracht gevoeld, maar misschien durfde hij tegenover de hogepriesters en geleerden daar niet voor uit te komen.

In het dagelijks leven is dat ook vaak zo. Wat ons echt raakt, waar we in ons diepste naar verlangen of hunkeren, datgene waar we van voelen dat dit ons echt kan genezen, kan vaak het daglicht niet zien. Het vraagt als het ware de veilige geborgenheid van de nacht om er te durven naar vragen of er te kunnen over praten.

Nicodemus gaat in op wat Jezus zegt en vraagt hoe dat gaat: opnieuw geboren worden: “We kunnen toch niet voor de tweede keer de moederschoot ingaan?” Jezus geeft geen concreet antwoord. Hij antwoordt in beelden: “Het is geboren worden uit water en geest” en “De wind waait waarheen hij wil; je hoort zijn geluid, maar je weet niet waar hij vandaan komt en waar hij heen gaat.”

Het is niet gemakkelijk om deze woorden te vatten. Ik begrijp het zo: geboren worden uit water en geest is in verbinding komen met enerzijds de aardse werkelijkheid, anderzijds de spirituele werkelijkheid. Het water staat dan symbool voor je fysieke werkelijkheid: we worden letterlijk uit water geboren; het is door het breken van de vliezen dat een geboorte in gang wordt gezet. Het gaat hier over je ‘ik’, je persoonlijkheid, je emoties en kwetsbaarheid, dus je tijdelijke historische bewustzijn. Het is het leven dat zich uitdrukt in polariteiten, in licht en duister, vreugde en verdriet, goed en kwaad.

De geest is de andere kant van de werkelijkheid. Het is je spirituele bestaan, het oneindige in jezelf, je verbinding met het ene, met dat wat de polariteiten of de dualiteiten overstijgt. Het is je geestkracht, datgene in jezelf dat niet gekwetst kan worden, je onaantastbare kern.

Wanneer je in verbinding bent met deze twee polen, wanneer ze elkaar ontmoeten, elkaar kruisen – ik denk hierbij aan de betekenis van het kruis, een oeroud symbool van ontmoeting tussen de aardse pool, de horizontale dimensie, en de geestelijke pool, de verticale dimensie – dan word je opnieuw geboren, dan word je ten volle mens. Je komt in verbinding met je wezen en met ‘Het Wezen’, met de essentie. Je kan uiterlijke schijn afleggen, je hoeft niet langer te leven volgens de verwachtingen van anderen. Je bent in verbinding met je eigen weg en je kan niet anders meer dan daar trouw aan zijn.

Je hart gaat open en je kan de pijn die daar werd vastgehouden toelaten en loslaten. Je kan jezelf accepteren en voelen dat je goed bent zoals je bent. Je kan je schaduw omarmen en vrij worden van schuldgevoelens. De trouw aan jezelf is verbonden met de trouw aan het grote kosmische hart, de trouw aan de bedoeling van de schepping.

Dan ga je handelen op een manier die je niet kan uitleggen; je kan niet zeggen waar je drijfveren vandaan komen en je weet ook niet waar ze naartoe leiden. Je wordt geleid. Je leeft als de wind en je ademt als het ware met het leven mee. Enkel het Nu is belangrijk. Je verleden bezwaart je niet meer en je kan je overgeven aan de toekomst.

Maar hoe kom je in contact hiermee? Hoe kom je tot deze nieuwe geboorte?

Sommige mensen zullen zeggen: “Ik word herboren door de liefdevolle blik van de ander. Als ik mij aanvaard voel, helemaal in wie ik ben, als liefdevolle ogen mij aankijken, dan valt er iets van me af, dan wordt een nieuwe gedaante in mij geboren.” Anderen zullen zeggen: “Door wegen in te slaan die echt bij mij passen, door te luisteren naar wat innerlijk in mij beweegt en verlangt te leven, krijg ik de ruimte om wie ik ben, geboren te laten worden.” Nog anderen zullen zeggen: “Door meditatie en gebed kom ik in verbinding met mijn wezen, met wie ik ben en met wat ik te doen heb.”

Welke weg het ook is, het gaat steeds om een ervaring van liefde. Het is *LIEFDE* die ons doet geboren worden.

Er zijn ook mensen die – soms totaal onverwacht en vaak op het dieptepunt van hun wanhoop en pijn – opeens het goddelijke in zichzelf ervaren, waardoor een totaal nieuwe kracht zich van hen meester maakt. Bij zo’n krachtige ervaringen kunnen we spreken van een totale ommekeer. Van duisternis en dood keert het leven zich naar licht en leven. Het verhaal van Heidi is zo’n verhaal.

Veel mensen zijn getuige geweest van de grote ommekeer in Heidi’s leven: haar moeder Sonja, haar zus Iris, haar familie, haar vrienden, ... Een hele groep mensen heeft meegeleefd. Ik mocht ook

getuige zijn van dit gebeuren. Ik ken Heidi acht jaar en ik heb steeds een grote liefde in haar gevoeld. Het pijnlijke was dat deze liefde zich zo moeilijk in het aardse kon manifesteren.

Tot er begin mei van dit jaar een wonder gebeurde...

Het zijn heel intense maanden geweest. De lente en de zomer van 2008 zijn voor mij de lente en de zomer rond Heidi geweest. Ik kan niet uitleggen wat mij zo dreef om aan de zijde van Heidi te blijven staan. Er ging een heel sterke kracht uit van het gebeuren en ik heb leiding gevoeld en gekregen in dit alles. In mij was er een krachtig vertrouwen dat sterker was dan de twijfel en de onzekerheid die ook af en toe in mij leefden. Ik voelde mij als een vroedvrouw die al haar krachten aanwendde om een kind levend ter wereld te brengen.

En of Heidi zou leven of sterven, of ze het zou halen of niet, was zelfs niet het belangrijkste. Dat had ik immers niet in handen. Dat zou enkel de toekomst kunnen duidelijk maken. Dat hetgeen Heidi doormaakte als een verhaal van liefde, als een boodschap van hoop werd ontvangen en begrepen, daar ging het om.

Kristin Vanschoubroek

Wanneer ik in het evangelie volgens Johannes het verhaal van Jezus en Nicodemus lees, word ik diep geraakt. Jezus zegt heel duidelijk: "Alleen wie herboren wordt, kan het koninkrijk van God zien." Nicodemus stelt daarop een heel menselijke vraag: "Hoe kan je als volwassen mens opnieuw geboren worden?"

Ik zou die vraag voorheen ook gesteld hebben, maar door hetgeen mij vijf maanden geleden overkwam, kan ik Jezus' woorden nu volkomen beamen. Ik stond op het randje van de dood, maar werd als bij wonder weer in het leven geroepen, bevrijd van een destructieve kracht die mij zoveel jaren gekweld had en die ik op eigen kracht niet kon overwinnen.

Ik noem het een hergeboorte in Liefde, want het is die kracht die mij op wondere wijze nieuwe levensenergie schonk en die ik als een grote genade ervaren en ontvangen heb.

Als ik terugkijk op mijn leven dan kan ik tekenen herkennen die in de richting van dit moment hebben geleid. Als kind al voelde ik me heel onzeker en angstig. Ik ben met een gevoelig hartje geboren en zo klein als ik was, kende ik al dat grote verlangen naar liefde. Ik verlangde zo vurig dat mensen altijd lief zouden zijn voor elkaar en ik leed onder alles dat daar niet aan beantwoordde. Het was mijn grote droom een elfje te zijn, waarbij ik klein en fijn met een toverstokje zou rondvliegen om op de schouders van mensen te gaan zitten en hen aardig en lief te maken voor elkaar.

Angsten speelden me heel vaak parten en precies daardoor ontwikkelde ik in mijn jonge leven een bijzondere band met mijn vriend Jezus. Ik praatte altijd met hem, vroeg hem om mij te beschermen en wist me op een bijzondere wijze door hem getroost en geliefd. Die band loopt als een rode draad doorheen mijn leven en heeft mij nooit losgelaten.

Toch ontwikkelde er zich ook een duistere kant in mij, een sterke, destructieve kracht die ik afreageerde op mijn lichaam en die een steeds krachtiger leven in mij ging leiden. Het was een stem die mij kwelde en waar ik steeds machtelozer tegenover kwam te staan. Mijn vroegste herinneringen aan automutilatie dateren van mijn vijfde levensjaar en mijn eetstoornis, die in mijn late puberteit begon, lag voor mij in het verlengde van diezelfde destructieve kracht.

Het was een geheim dat ik meedroeg en dat als een zware schuldenlast op mijn schouders drukte, een bewijs dat ik 'slecht' was. Voor de buitenwereld deed ik enorm mijn best om het tegendeel te bewijzen door lief te zijn en aan de verwachtingen van anderen te voldoen. Ik studeerde goed en in navolging van mijn zus kon ik succesvol mijn universitaire studies in economische richting voltooien. Ik voelde me niet gelukkig in die richting, maar papa was trots en dat ging boven alles. Ik had nooit geleerd om naar mezelf te luisteren en tijdens die studiejaren heb ik boulimie ontwikkeld. Ik kampte al vele jaren met een onrein gevoel over mijn lichaam en de drang naar zuiverheid heeft mij altijd

parten gespeeld. Eten en overgeven werd voor mij een ontladingsmechanisme en een manier om me emotioneel staande te houden en de leegte te vullen. Overmatig willen eten was niets anders dan een schreeuw om liefde, die ik niet kon uiten, waarop ik geen antwoord kon vinden en die in mijn binnenste knaagde.

Papa's plotse overlijden op 54-jarige leeftijd heeft mijn leven door elkaar geschud. Toen is mijn ware zoektocht begonnen en kon ik mijn innerlijke gedrevenheid niet langer negeren. Vanuit een diepe sociale en spirituele bewogenheid gooide ik mijn universitair diploma aan de kant en ging totaal andere wegen bewandelen.

Zo belandde ik in Calcutta bij Moeder Teresa, waar ik zes maanden in het huis voor stervenden mocht werken. Het was een ervaring van liefde die mij in het diepste van mijn ziel geraakt heeft. De ontmoeting met Moeder Teresa heb ik altijd omschreven als een groot geschenk. Het is voor mij dan ook niet verwonderlijk dat zij in het gebeuren in mei zo centraal stond met het gebed 'de stralende Christus', dat ik toen dagelijks vanuit mijn hart bad.

De ervaring in Calcutta was zo intens dat ik mij in de jaren daarna sterk geroepen voelde om in het klooster te treden. In 2000 heb ik die stap ook definitief willen zetten, maar het bleek uiteindelijk mijn weg niet te zijn. Een emotionele crisis trof me heel zwaar en mijn eetproblemen waren zo groot geworden dat ik niets anders kon dan terug naar huis gaan en hulp zoeken.

Een lange weg van therapie is toen begonnen. Ik kon nog een tijdje werken, maar op een bepaald moment was ik fysiek zo uitgeput dat een opname in het ziekenhuis onvermijdelijk was. Anorexia is een heel zwaar lijden dat zo moeilijk te vatten is.

Ik kan dankbaar zeggen dat ik veel steun en hulp gekregen heb en dat mijn innerlijk vertrouwen en geloof in Gods liefdeskracht nooit gewankeld heeft. Toch kon niemand me bevrijden van die destructieve kracht en na jaren vechten was ik doodmoe gestreden. Ja, dat zijn woorden die ik vaak heb geuit. Ik kon wel blijven geloven, maar ik was toch zo *verschrikkelijk moe* en steeds vaker overviel mij het gevoel dat ik echt niet meer kon.

Ik vroeg God mij te vergeven. Ik wou niet opgeven, maar ik kon gewoon niet meer. Ik wist niet waaruit ik nog kracht kon putten om te blijven vechten tegen dat vernietigende monster dat blijkbaar van geen ophouden wist en mij bleef pijnigen. Oh, wat een pijn om daarmee te overleven.

Toch zocht ik in alles steeds positieve wegen die mij innerlijk wat rust en vrede schonken. Zo ontdekte ik tijdens mijn ziektejaren een passie die mij uiteindelijk talloze uren van meditatieve bezigheid en innerlijke vreugde schonk. Ik begon te borduren en dat beleefde ik als een monnikenwerk dat veel geduld vraagt en waarbij ik elk steekje als een kraaltje van een gebedssnoer, een teken van liefde zag. Op die manier had ik als het ware mijn kleine, stille kloosterleven thuis, want ik raakte door mijn ziekte meer en meer geïsoleerd van de buitenwereld en van elke vorm van sociaal leven. Steekje na steekje groeiden er mooie werkjes en de vreugde die ik hieraan beleefde, bracht zin in mijn beperkte bestaan. Ik leerde leven met de situatie zoals ze was en probeerde van elke dag dankbaar het beste te maken.

Mijn drie poezen waren voor mij al die tijd als engelen die mij heel veel liefde schonken en lichtpuntjes waren in het dragen van mijn lijden. Maar niets kon blijkbaar verhinderen dat ik steeds zieker werd en begin dit jaar op sterven na dood was. Ik woog nog amper 40 kilo en was zo uitgeput dat ik dagelijks hulp nodig had van familie zorg. Ik was te zwak en te moe om mezelf nog te wassen. Zelfs de zorg voor mijn drie engelen werd te zwaar en met heel veel verdriet in mijn hart heb ik voor hen een nieuwe thuis moeten zoeken. De leegte die zij in mijn huis achterlieten, was immens en ik kreeg het gevoel dat mijn fysieke leven op zijn einde liep.

Na al die jaren van strijd kon ik hier uiteindelijk beetje bij beetje vrede mee vinden. Steeds vaker uitte ik tegenover God dat ik aan het eind van mijn krachten was en dat ik niets meer zelf kon proberen, maar alles in zijn handen legde. Het was geen gebrek aan wilskracht of levenslust, ik kon

gewoon niet meer. Precies die overgave heeft op het einde van april tot een wonderlijke ervaring geleid.

Een kring van mensen had zich via het internet verbonden als een mantel van zorg en liefde rondom mij en er ontstond een onschuldige correspondentie met mijn poes, Loesje, die bij twee heel lieve dames in Zoetermeer verblijft. Ik begon steeds vaker te schrijven en er manifesteerde zich een kracht in mij die geleidelijk aan de leiding over dit schrijven nam. Ik kan het niet anders uitleggen, want ik herkende mezelf niet meer. Ik wist totaal niet wat me overkwam, maar ik werd van het ene in het andere geleid en voelde in dit alles een heel sterke aanwezigheid van mijn vriend Jezus. Ik schreef uitvoerig over de Liefde met hoofdletter, waarvan ik mij totaal doordrongen wist. Het was alsof ik een laatste missie kreeg vooraleer ik zou sterven, een missie die tot het uiterste in mij werd geleefd. Ik sliep nauwelijks meer, maar voelde mij niet vermoeid. Het was een kracht die alle begrip te boven ging en waaraan ik niet kon weerstaan. Ik had mijn leven niet meer zelf in handen en werd doordrongen van een intense vreugde die Liefde draagt.

Dit heeft tot een climax geleid, waarbij het licht van de Christusliefde mij heeft aangekeken en ik mezelf compleet uit handen heb gegeven. Precies op dat moment was Kristin met La Verna op pelgrimsreis in Paray-le-Monial, waar Jezus verschenen is aan een zekere Marguérite Alacoque. De afbeelding daarvan in de kerk is dezelfde als die in die laatste weken bij mij thuis een centrale plaats had gekregen. En toeval of niet ook Marguérite had problemen met eten. Niemand geloofde aanvankelijk haar verhaal en dokters en theologen zeiden dat het enige wat zij nodig had een goede kop soep was.

Als ik het nu probeer te plaatsen dan zie ik dat gebeuren als het sterven van mijn ego. Ik gaf mijzelf totaal over, ik kon en wou het zelf niet meer doen, en dat was de stap die nodig was om een hergeboorte mee te maken.

Ik herinner mij nog heel goed hoe ik heel nadrukkelijk aan die liefdeskracht vroeg om alles in mij over te nemen. Ik moest niets meer voor mezelf hebben. De kracht die op dat moment ook fysiek in mijn lichaam is gekomen, was zo immens dat ik met een klap uit mijn stoel werd geslagen. Een vriend en priester die op dat moment bij mij was, heeft mij in zijn armen opgevangen en dat was voor mij een eerste teken van die grote ommekeer. Iemand ving mij in mijn volle gewicht op en droeg mij even in zijn armen. Ik moest het zelf niet meer doen, maar werd gedragen...

Ik kreeg toen heel sterk de boodschap dat ik zou sterven en op Hemelvaartsdag heb ik een eerste pijnlijk proces doorstaan. De dag erna stond ik stralend op en wat ik die dag heb mogen beleven staat in mijn geheugen gegrift als de hemel op aarde. Ik was zo totaal doordrongen van Jezus' Liefde dat ik het gevoel had dat Jezus in mijn lichaam door Brugge liep. Wat een immense vreugde om dat mee te mogen maken. Ik voelde me zo vrij, zonder zorgen en angsten, zonder onzekerheid en overlopend van geluk. Ik wist me totaal beschermd en veilig. Wat een droom om na al die bedrukte jaren zo goed in mijn eigen vel te mogen zitten, en dat juist met mijn vriend Jezus in mij, totaal verenigd in een liefdeskracht die geen enkele angst meer kent en enkel Liefde is. Ik ervaarde het als onze natuurlijke staat van 'zijn', waartoe wij allen geroepen zijn. Het was het mooiste geschenk dat ik kon ontvangen. Die avond kwam ik echter opnieuw in een lijden terecht waarin ik dacht te zullen sterven. Maar blijkbaar was de tijd er nog niet om mijn fysieke lichaam af te leggen, wel om op een wonderbare wijze een hergeboorte mee te maken. Gelukkig kreeg ik veel steun vanuit het goddelijke licht om de pijn die dit proces met zich meebracht te dragen en was mijn familie ook daar om me in alle verwarring en onmacht bij te staan en naar de palliatieve zorgen te brengen. Daar ben ik uiteindelijk na 'een zware bevalling' tot rust gekomen.

Ik wist dat ik genezen was en verklaarde dat ook uitdrukkelijk aan de artsen. Ik moest niets meer hebben van al mijn medicatie (antidepressiva, slaapmedicatie, ...) die ik zovele jaren had genomen. Ik werd door de dokters gewaarschuwd voor het gevaar hiervan, maar ik heb er nooit hinder van ondervonden. Ik was zo zeker van mezelf, een gevoel dat zo nieuw voor me was en tegen elke vorm van angst bestand. Ja, angst is wat ons belemmert Liefde te zijn.

Ik voelde mezelf ook stralen en toen ik op straat kwam, merkte ik dat ik naar alle mensen glimlachte en hen wou groeten. Dat gevoel is er trouwens nog steeds, maar wel gematigder dan in het vuur dat mij die eerste weken trof.

Het was allemaal zo intens dat het soms ook lastig was. Ik overweldigde vaak de mensen rondom mij, ik bleef intens schrijven, weinig slapen en ik had het altijd ontzettend warm.

En een groot wonder: ik kon en durfde na al die jaren terug eten. Ik heb mezelf toen vaak omschreven als een instrumentje in de handen van God. Mijn leven behoorde mij niet langer toe, maar werd gestuurd vanuit een andere dimensie die ik als mens niet kan vatten.

Er is zoveel gebeurd in die maanden. Ik leef met zo'n intensiteit dat het onmogelijk is om hier in detail over te vertellen. Vrij van alle moeilijkheden ben ik nog niet, maar de kracht van de Liefde en de vreugde draagt alles. Het is alsof ik dit ganse gebeuren nu mag integreren en thuiskomen in mijn lichaam op aarde, waar ik niets anders kan doen dan Liefde zijn. Ja, ik ben een beetje zoals een kind dat mag groeien en voelen waarin het leven haar werkelijk leidt om boven alles gelukkig te zijn. De Liefde kent geen andere boodschap dan vrede, ons ware geboorterecht.

Ik blijf vertrouwen koesteren in mijn vriend Jezus en ik geloof dat de Christusliefde in mij mijn ware leven bepaalt. Hij laat mij niet in de steek en op momenten dat ik het niet weet of in de knoei zit met bijvoorbeeld eten en oude angsten nog eens de kop opsteken, spreek ik dat diepe vertrouwen uit. Ik hoef het niet zelf te kunnen; als ik in mijn centrum de stilte zoek dan weet ik dat die Bron van eeuwige Liefde daar is en alle antwoorden kent die ik nodig heb om mijn weg te gaan. Er is niets anders dan Liefde en dat is de waarheid waarvan mijn hele wezen nu doordrongen wordt.

In de Liefde zijn wij allen één en volmaakt geliefd. Daarin ligt de roeping van mijn nieuwe leven: in elke mens die Christusliefde zien en liefhebben, opdat we allemaal zouden ontwaken en herboren worden om in het koninkrijk van God te treden dat hier op aarde wacht om elke mens te omarmen. De zachte krachten zullen zeker winnen... Alles komt goed... NAMASTE!

Heidi Pierloot